

Anna s Olafem byli pořádně rozzlobení. „Říkala jsi, že některé věci se nikdy nezmění, ale zdá se mi, že od jisté doby se mění všechno! A pořád!“ brblal Olaf.

Anna si všimla, že se Olaf třese strachem, a snažila se ho uklidnit. „Já vím. Ale podívej, já jsem pořád s tebou. Podej mi ruku!“

Olaf se ještě chvíli mračil, ale nakonec se usmál. „Máš pravdu, Anno! Je mi už mnohem lépe. Ty jsi tak báječná...“

V tu chvíli zahlédla Anna něco, co ji přinutilo Olafa rychle umlčet.

„Neskákej mi do řeči,“ protestoval Olaf. „Je to neslušné!“ Hlas malého sněhuláka přešel do šepotu, když si uvědomil, na co Anna zírá. Koryto řeky lemovaly stovky spících Zemských obrů. „*Ta obříška jsou obří!*“

